

Daniel Kitabı - Sekiz Numara

Bir süreç

Jeff Pippenger

2023-12-03

Yahuda Kralı Yehoyakim'in krallığının üçüncü yılında Babil Kralı Nebukadnessar Yerusolim'e geldi ve kenti kuşattı. Rab, Yahuda Kralı Yehoyakim'i, Tanrı'nın tapınağının eşyalarından bir kısmıyla birlikte onun eline verdi; Nebukadnessar bunları Şinar diyarına, tanrısının tapınağına götürdü ve eşyaları tanrısının hazine evine koydu. Daniel 1:1, 2.

Daniel ve Vahiy kitapları aynı kitaptır ve Daniel kitabında sunulan aynı peygamberlik çizgileri Vahiy kitabında ele alınır. İsa Mesih'in Vahyi, lütuf kapısının kapanmasından hemen önce mühürleri açılan son peygamberlik mesajını temsil eder.

Geçmişte Vahiy kitabından doğru şekilde anlaşılması, fakat örf ve gelenek tarafından mühürlenmiş olan hakikatler hâlâ hakikattir; bugün Yahuda oymağının Aslanı tarafından yeniden mühürleri çözülmekte ve bu hakikatler şimdi mükemmel yerine gelişlerini açığa çıkarmaktadır.

Geçmişte Daniel Kitabı'ndan doğru biçimde anlaşılması, fakat örf ve âdet ile gelenek tarafından mühürlenmiş olan hakikatler hâlâ hakikattir ve bugün Yahuda oymağından Aslan tarafından yeniden mühürleri açılıyor; bu hakikatler şimdi kusursuz tamamlanışlarını ortaya koyuyor.

Daniel, İsa Mesih'in Vahyi'ni temsil eden iki kitaptan sadece ilkidir.

Jehoiakim, bir reform hareketindeki ilk mesajın güçlendirilmesinin bir sembolüdür. O aynı zamanda ahdin de bir sembolüdür; çünkü bir ismin değişmesi, peygamberlik açısından bir ahit ilişkisinin başlangıcını işaret eder. Tanrı'nın, daha önce Tanrı'nın ahit halkı olmayan bir halkla kurduğu ahit ilişkisi, ilk mesajın güçlendirilmesinde başlar.

Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız; merhamet bulmamıştınız, ama şimdi merhamet buldunuz. 1. Petrus 2:10.

Bir antlaşma ilişkisini temsil eden ad değişimi simgesi, Abram'ın adının Abraham'a, Sarai'nin adının Sarah'a, Jacob'un adının Israel'e ve Saul'un adının Paul'a değiştirilmesiyle ortaya konur. Bu simgeye dair başka tanıklıklar da vardır; ancak Daniel kitabının birinci bölümünde, Daniel'in adı Beltesazzar'a, Hananiah'ın adı Shadrach'a, Mishael'in adı Meshach'a ve Azariah'ın adı Abednego'ya değiştirilir.

Rab bir halkla antlaşma ilişkisine girdiğinde, aynı anda önceki antlaşma halkını geride bırakır. Jehoiakim, geride bırakılmakta olan antlaşma halkını temsil eder ve Daniel, Hananiah, Mishael ile Azariah ise o sırada seçilmekte olan antlaşma halkını temsil eder. İnsanlar bir antlaşma ilişkisine girdiklerinde, antlaşmanın koşullarına bağlı kalıp kalmayacakları konusunda sınanırlar. Bu sınamaya, yeme eylemiyle temsil edilir.

Adem ve Havva yeme eylemiyle sınamada başarısız oldular ve Tanrı ilk kez seçilmiş bir halkla antlaşma yaptığında, ilişkiye onları manna ile sınavarak başladı. Eski İsrail nihayetinde o sınamada başarısız oldu; fakat bunu yaparken, bir antlaşma sınavasının tek bir sınav değil, bir sınama süreci olduğuna dair ilk işareti ve ilk tanıklığı sundular. Onuncu sınamada, izleyen kırk yıl boyunca çölde ölmeleri kararlaştırıldı. Tanrı sonra Yeşu ve Kaleb ile antlaşma yaptı ve böylece şu gerçeğe tanıklık etmiş oldu: Rab seçilmiş bir halkla antlaşma yaptığında, önceki bir antlaşma halkını da geride bırakır. Eski İsrail'in sonunda, ki bu aynı zamanda ruhsal İsrail'in başlangıcıydı, Eski İsrail için son sınama süreci, ruhsal İsrail için ilk sınama süreciydi ve Gökten Gelen Ekmek olarak temsil edildi. Bu, ilk antlaşma sınama sürecinde manna ile önceden simgelenmişti.

Hem ilk hem de son olan o sınama sürecinde, İsa, antlaşma halkı olanların O'nun bedenini yemeleri ve O'nun kanını içmeleri gerektiğini söylediğinde, göksel Ekmek sınavasını tanımladı. Hizmetinin başka herhangi bir zamanında olduğundan daha çok öğrencisini o sunumda kaybetti. Hizmetindeki o tartışma, antlaşma sınama sürecinin tasvirinin doruk noktasıydı ve Kardeş White bu olayı Çağların Arzusu adlı eserinde uzun uzadıya yorumlar; bölümün başlığı "Celile'deki Kriz"dir. Celile adı "mentеше" ya da "bir dönüm noktası" anlamına gelir ve o bölümde, öğrencilerin neden O'ndan yüz çevirdiklerini açıklar. Onların, O'nun bedenini yeme ve O'nun kanını içme gereğine dair tanıklığını doğru peygamberî yöntemle değerlendirmeyi reddediklerini belirtir. White, Şeytan'ın eski İsrail'in Kutsal Yazılar anlayışına aşılımış olduğu peygamberî kavramlara ilişkin örf ve geleneklere bağlı kaldıklarını tespit eder. Bu yanlış anlamalar da onlara, O'nun sözlerini ruhsal olarak değil de harfî biçimde uygulamak için, onların sandığı üzere, bir bahane sağladı. Ayrıca, Yuhanna'nın altıncı bölümünde (Yuhanna 6:66) İsa'dan "dönenler" in (Celile) artık ebediyen O'nunla yürümediklerini de belirtir.

Kadim İsrail'in hem ilk hem de son antlaşma sınavma sürecinde şunu görürüz: Tanrı seçilmiş bir halkla antlaşma ilişkisine girdiğinde, aynı anda önceki antlaşma halkını geride bırakmaktadır. Ayrıca o halkı tek bir sınavla değil, bir sınavma süreciyle sınavdığını görürüz. Yine, bu sınavma sürecinin yenilecek bir şeyle temsil edildiğini görürüz. Ayrıca yemeğin Tanrı'nın Sözü'nü temsil ettiğini ve sınavın yenilecek iki tür yiyecek arasında bir seçim içerdiğini görürüz. Tanrı'nın "yiyebilirsiniz" dediği her ağaçtan mı yeriz, yoksa yememiz yasaklanan ağaçtan mı yeriz? Ayrıca ne yiyeceğimizi seçmenin, sunulan yiyeceği nasıl yiyeceğimiz konusunda da bir sınav içerdiğini görürüz.

Ruhsal İsrail'in sonunda, Millerci hareket zamanında, ilk mesaj 11 Ağustos 1840'ta güç kazandı. Orada Yehoyakim, o sırada Babil'e götürülüp onun kızları hâline getirilen Protestanları temsil eder. Vahiy 10'daki melek indiğinde ve elinde açık bir küçük kitapçık bulunduğu, onlar bir sınavla karşı karşıya kaldılar. Nasıl ki Yehoyakim Nebukadnessar'ın taleplerine başkaldırdı ve ardından tutsaklığa sürüklendiyse, Protestanlar da Karanlık Çağlar'dan beraberlerinde getirdikleri gelenek ve göreneklere dayanarak meleğin elindeki yiyeceği yemeyi reddettiler.

1844 yılının baharına gelindiğinde, sınama süreci Jehoiakim ve Protestanlar için bir "dönüm noktasına" ulaşmıştı ve tıpkı ruhsal İsrail için ilk sınama sürecinde olduğu gibi, onlar "döndüler" ve artık İsa ile birlikte yürümediler. O tarihte Daniel, Hananiah, Mishael ve Azariah, ağızlarında tatlı olan, fakat midelerinde acılaşan küçük kitabı yemeyi seçen Milleritleri temsil eder.

Âdem ve Havva'yı da dahil edersek, sınamanın yeme eylemiyle temsil edildiğine dair elimizde dört klasik şahit vardır. İlk ve sonun imzasını taşıyan birkaç peygamberlik şahitimiz vardır. Mannanın sınamasının şahitliği bir ilk şahitliktir ve Gökten Gelen Ekmek'in sınaması ruhsal İsrail için hem ilk sınama, hem de eski İsrail için son şahitliktir. Küçük kitapçığın sınaması hem ilktir hem de sondur. Bu, ruhsal İsrail'in çölde kilise olarak dolaşmasının sonudur ve Tanrı'nın nihai olarak adlandırılmış halkı olmak üzere seçilenlerin ilkindir. Millerciler, Protestanlığın gerçek boynuzu olarak tanımlanacak olan Tanrı'nın adlandırılmış halkının başlangıcıydı. İlk mesaj güçlendirildiğinde başlayan sınama sürecine dair birkaç şahit vardır.

O sınanma süreçlerinde, öğrencilerin neredeyse tamamının yüz çevirdiği bir "dönüm noktası" gelir. Yeşu ve Kaleb'in tanıklığı üzerine bütün İsrail yüz çevirdi ve Mısır'a dönmeye çalıştı. Celile'deki kilisede, öğrencilerin çoğu yüz çevirdi. İsa Alfa ve Omega olduğu için, sınanma sürecinin sonunda temsil edilen "dönüm noktası" sınanma sürecinin başında da gösterilir. Kadim İsrail'e kudret helvası ilk verildiğinde, talimatlardan hemen sapanlar vardı. Mesih'in vaftizi sırasında O ayrılıp çöle gitti. Kardeş White, dönüm noktası sembolünü çok bilgilendirici bir şekilde kullanır.

Ulusların ve kilisenin tarihinde dönüm noktası olan dönemler vardır. Tanrı'nın takdiriyle, bu farklı krizler geldiğinde, o zaman için ışık verilir. Kabul edilirse ruhsal ilerleme olur; reddedilirse ruhsal gerileme ve mahvoluş gelir. Rab, Sözünde, Müjde'nin atılğan yayılma işini — geçmişte nasıl sürdürüldüğünü ve gelecekte de, şeytani güçlerin son şaşırtıcı hamlelerini yapacakları kapanıştaki çatışmaya kadar, nasıl sürdürüleceğini — açığa koymuştur. O sözden anlıyoruz ki, iyiyle kötünün — karanlığın prensi Şeytan ile yaşamın Prensi Mesih'in — son büyük çatışmasını başlatacak güçler şimdi iş başındadır. Ama Tanrı'yı seven ve O'ndan korkanlar için yaklaşan zafer, O'nun tahtının göklerde kurulmuş olması kadar kesindir. Bible Echo, 26 Ağustos 1895.

Eski İsrail'e manna ilk kez verildiğinde, o tarihsel süreç için ışık verildi. Mesih'in vaftizinde o tarihsel süreç için ışık verildi. 11 Ağustos 1840'ta o tarihsel süreç için ışık verildi. Bu dönüm noktalarının her biri, nihayetinde başka bir dönüm noktasında sona eren bir sınama sürecinin başlangıcını işaret eder; o anda, önceden antlaşma halkı olanlar yüz çevirir ve artık Mesih'le yürümezler.

Bu çeşitli sınamalar, hem eski antlaşma halkı hem de yeni antlaşma halkı için bir sınama sürecini temsil ettiğinden, sınama sürecinin iki ayrı tamamlanışı vardır. Sınama sürecinin tamamlanışı ve dolayısıyla Millerit tarihinde Protestanlar için nihai dönüm noktası 1844 baharıydı. Sınama sürecinin tamamlanışı (1844 sonbaharında), yani bizzat Milleritlerin dönüm noktası ise, Tanrı'nın eski halkı için gerçekleşen dönüm noktasından sonra geldi.

Mesih'in tarihinde, sınama süreci tapınağı iki kez temizlemesiyle tanımlanır: bir kez hizmetinin başlangıcında ve bir kez de hizmetinin sonunda.

“İsa açık hizmetine başladığında, Tapınak'ı kutsala saygısızlıkla kirletilmesinden arındırdı. Hizmetinin son eylemlerinden biri de Tapınak'ın ikinci kez arındırılmasıydı. Aynı şekilde, dünyayı uyarmaya yönelik son çalışmada kiliselere iki ayrı çağrı yapılır. İkinci meleğin mesajı sudur: ‘Babil yıkıldı, yıkıldı, o büyük kent; çünkü fuhşunun gazabının şarabını bütün uluslara

içirdi' (Vahiy 14:8). Ve üçüncü meleğin mesajının yüksek sesli çağrısında gökten şöyle diyen bir ses işitilir: 'Ey halkım, ondan çıkın ki günahlarına ortak olmayasınız ve belalarından da pay almayasınız. Çünkü günahları göğe kadar ulaştı ve Tanrı onun suçlarını hatırladı' (Vahiy 18:4, 5)." Selected Messages, book 2, 118.

Peygamberlik Ruhu'nun yazılarında, Mesih'in iki tapınak temizliğinin sınama süreci Malaki'nin üçüncü bölümüyle uyumludur.

Tapınağı dünyanın alıcı ve satıcılarından arındırırken, İsa, yüreği günahın kirliliğinden—ruhu yozlaştıran dünyevi arzular, bencil tutkular ve kötü alışkanlıklardan—arındırma görevini ilan etti. Malaki 3:1-3 alıntılıdır. Çağların Arzusu, 161.

Tanrı'nın halkının arındırılması, birkaç peygamberlik çizgisiyle defalarca ilişkilendirilen sınama sürecini temsil eder. Adem ve Havva'dan başlayıp Millerit tarihine kadar uzanan her bir atıf, yüz kırk dört binin arındırılmasını temsil eder.

"Dünya tarihinin son günlerinde, Tanrı'nın buyruklarını tutan halkıyla olan antlaşması yenilenecektir." Review and Herald, 26 Şubat 1914.

Yüz kırk dört binin arınma süreci, insanlığın denenme süresi kapanmadan hemen önce mühürü açılan İsa Mesih'in Vahyini birlikte temsil eden iki kitaptan ilki olan Daniel kitabındaki ilk göndermedir. Yüz kırk dört binin arınma süreci aynı zamanda mühürleme süreci olarak da temsil edilir. Arınma, mühürleme sürecinin ilk mesajı 11 Eylül 2001'de başladığında, bu kilise ve dünya için bir dönüm noktasıydı. Vahiy kitabının on sekizinci bölümünde, dünyayı görkemiyle aydınlatan melek o zaman geldi. Ne var ki Vahiy 18'de, meleğin elinde yemesi için bir şey olduğu şeklinde tasvir edilmez—ama oradadır. Küçük kitap oradadır. Yeşaya peygamberin "satır üzerine satır" olarak temsil ettiği yöntemi "yemeyi" seçenler tarafından kolayca fark edilebilir.

"Satır üstüne satır" yerleştirerek, 11 Eylül 2001'de Mesih indiğinde, yanında "mana", "gökten gelen ekmek" ve "küçük kitap" olarak temsil edilmiş bir "küçük kitap" da bulunduğunu anlıyoruz. Ancak 11 Eylül 2001'de, Jehoiakim tarafından temsil edilen eski seçilmiş halk, Adventizm'in gelenek ve göreneklerine bağlı kalmayı seçti ve böylece Pazar yasasıyla tamamlanacak olan Babil esaretine doğru yürüyüşlerine başladılar.

"Şimdi, New York'un bir gelgit dalgasıyla silinip süpürüleceğini ilan ettiğime dair bir haber mi dolaşiyor? Bunu asla söylemedim. Orada kat üstüne kat yükselen o büyük binalara bakarken, 'Rab yeri korkunç biçimde sarsmak üzere ayağa kalktığında ne korkunç sahneler yaşanacak! O zaman Vahiy 18:1-3'ün sözleri yerine gelecektir,' dedim. Vahiy'in on sekizinci bölümünün tamamı, yeryüzüne gelecek olana dair bir uyarıdır. Ama New York'a ilişkin olarak neyin geleceği konusunda özel bir ışığım yok; yalnızca bir gün oradaki büyük binaların, Tanrı'nın gücünün döndürmesi ve altüst etmesiyle yere serileceğini biliyorum. Bana verilen ışıktan, dünyada yıkımın olduğunu biliyorum. Rab'den gelecek bir tek söz, O'nun kudretli gücünün bir tek dokunuşu, ve bu muazzam yapılar yıkılacaktır. Öyle sahneler meydana gelecek ki, dehşetini hayal bile edemeyiz." Review and Herald, 5 Temmuz 1906.

"New York"un "büyük binaları" 11 Eylül 2001'de "Tanrı'nın kudretinin dönüp devirmesi ve altüst etmesiyle yıkıldığında", Vahiy 18'deki meleğin ışığı bütün yeryüzünü doldurdu, çünkü Vahiy 13'ün yeryüzü canavarının tarihinde bir dönüm noktası gelmişti.

Ulusların ve kilisenin tarihinde dönüm noktası olan dönemler vardır. Tanrı'nın takdiriyle, bu çeşitli krizler geldiğinde, o zamana ait ışık verilir. Kabul edilirse ruhsal ilerleme olur; reddedilirse ruhsal gerileme ve felaket izler. Bible Echo, 26 Ağustos 1895.

Vahiy on sekizinci bölümün meleğinin ışığı 11 Eylül 2001'de geldiğinde, ışığı kabul edenler ruhsal olarak ilerledi, ışığı reddedenler ise ruhsal olarak geriledi ve isyankâr yolculuklarına başlayarak, üçüncü meleğin habercileri olarak yaptıkları iman ikrarını ebediyen mahvedecekleri Pazar yasasının oluşturduğu nihai dönüm noktasına doğru yöneldiler. Yuhanna 6:66'da Celile'de olup da geri dönen ve artık Mesih'le yürümeyenler, ilk kez O'nun vaftizinde gelen ışıktan yüz çeviriyorlardı; orası da o sınama tarihindeki ilk mesajın güçlendirildiği yerd. Daniel kitabının birinci bölümünde, ilk mesajın güçlendirildiği o dönemde ibadet eden iki sınıf tasvir edilir. Yehoyakim, iman konusunda karaya oturanları temsil eder; Daniel, Hananya, Mişael ve Azarya ise sadıkları temsil eder.

Yahuda Kralı Yehoyakim'in krallığının üçüncü yılında Babil Kralı Nebukadnessar Yeruşalim'e geldi ve onu kuşattı. Rab, Yahuda Kralı Yehoyakim'i, Tanrı'nın Tapınağı'nın eşyalarının bir kısmıyla birlikte onun eline teslim etti; Nebukadnessar bunları Şinar diyarına, kendi tanrısının tapınağına götürdü ve bu eşyaları tanrısının hazine odasına koydu. Kral, hadımlarının başı Aşpenaz'a, İsrailoğulları'ndan, kral soyundan ve soylulardan bazı gençleri getirmesini buyurdu; kusursuz, yakışıklı, her türlü bilgelikte yetenekli, bilgide usta, kavrayışlı, kralın sarayında hizmet etmeye elverişli ve kendilerine Kildanilerin yazısı ve dili öğretecek gençler. Kral onlara her gün kralın yiyeceklerinden ve içtiği şaraptan pay ayırdı; böylece üç yıl beslenip yetiştirileceklerdi ki, sonunda kralın huzuruna çıkabilsinler. Bunların arasında Yahuda oymağından Daniel, Hananya, Mişael ve Azarya vardı. Hadımların başı onlara ad verdi: Daniel'e Belteşassar, Hananya'ya Şadrak, Mişael'e Meşak, Azarya'ya ise Abed-Nego adını verdi. Ama Daniel, kralın yiyeceklerinden kendisine ayrılan payla ya da kralın içtiği şarpla kendini kirletmemeye yüreğinde karar verdi; bu yüzden kendini kirletmemesi için hadımların başından izin istedi. Daniel 1:1-8.

Daniel, Hananiah, Mishael ve Azariah Yahuda'nın çocuklarıydı. Hadım edildiler; böylece Adventizmin son neslini temsil ediyorlardı. Nebuchadnezzar, birçok eski kral gibi, köle olarak hizmet ettiklerinde ve kralın eşleri ve cariyeleriyle bir araya geldiklerinde kralın duyabileceği her türlü kaygıyı ortadan kaldırmak için Yahuda'dan olan dört genci hadım ettirdi.

Sembolik olarak Adventizmin son neslini temsil eder; çünkü bu dördünden sonra Yahuda'nın soyu artık devam etmeyecektir. Dört, tüm dünyayı simgeleyen bir sayıdır ve bu nedenle, 11 Eylül 2001'i Tanrı'nın peygamberlik sözünün bir gerçekleşmesi olarak tanıyan dünya genelindeki Yedinci Gün Adventistlerinin son neslini temsil eder.

Yedinci Gün Adventistleri, Tanrı'nın peygamberlik sözünün konusudur; çünkü onlar yüz kırk dört bin olmak üzere çağrılanlardır. Ne var ki peygamberlik mirasları 1863'te atalarının isyanıyla

başladı. O ilk isyanı fark etmek neredeyse imkansızdır; çünkü tırmanan isyanın dört kuşağının gelenek ve adetleriyle örtülmüştür. Fark edilmesi zor olsa da, Daniel kitabının dokuzuncu bölümünde nihayet yaptığı gibi, görülüp kabul edilmelidir. O, bunu Tanrı'nın peygamberlik sözünde yer alan gerçeği tanıyarak yaptı.

Daniel ve üç yiğidin doğrudan kaynaklandıkları isyan, onları kuşatan putperest etkilerden ayrı durmayı babalarının reddetmesiydi. 1863'te Laodikya Adventizmi, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman"ı Miller'in tanımlamasının reddini desteklemek için, dinden dönmüş Protestanlık ve Katolikliğin Kutsal Kitap metodolojisine geri döndü. Daniel ve üç yiğit için o isyan, Kral Hizkiya tarafından temsil ediliyordu.

Kral Hizkiya Rab'be ölmek için yalvardı ve Rab ona on beş yıl daha verince duası kabul edildi. Böylece, Yahuda'nın en kötü krallarından biri ve ayrıca Yahuda'nın yedi aşamalı fethedilip köleleştirilmesi sürecinin başlangıcını işaretleyen kral olan Manaşşe'nin babası oldu. 1856'da, Sadık Tanık Laodikya Adventizmi'nin kapısını çalmaya geldi, fakat onlar benliğe ölmeyip yaşamayı seçtiler. 1863'e gelindiğinde, "Eriha"yı yeniden inşa etmiş ve nihayetinde 11 Eylül 2001'i, Pazar yasasında sona eren ruhsal Babil'in köleliğine doğru üç aşamalı yolculuklarının başlangıcı olarak tanımlarını engelleyen tırmanan isyanı başlatmışlardı.

Kral Hizkiya için 1863, yaşamak için ettiği duanın kabul edildiği zamandı. Rab, duasının kabul edildiğine dair bir işaret verdi. Tanrı, güneşi hareket ettirerek duayı doğruladı ve Babilliler, ne anlama geldiğini bilmeseler de göklerde Tanrı'nın etkinliğini gördüler. Babilliler daha sonra güneşi kontrol etme gücüne sahip olan Tanrı hakkında bilgi edinmek için Yeruşalim'e geldiler. Göğün Tanrısı'nı yüceltmek yerine Kral Hizkiya, benliğe ölmek yerine, adını o tapınağa ve o şehre koymayı seçmiş olan Tanrı yerine kendi tapınağını ve şehrini yüceltmeyi seçti.

Bu isyan üzerine, soyundan gelen çocukların Babil'de köle ve hadım olacaklarına dair bir peygamberlik sözü verildi. Bu çocuklar Daniel, Hananiah, Mishael ve Azariah idi ve 11 Eylül 2001'i, dünya uluslarının ve kilisenin tarihinde, yüz kırk dört bini sınavı mühürleyecek ışığın verildiği bir dönüm noktası olarak tanıyan Yedinci Gün Adventistlerinin ruhsal son neslini temsil ederler.

O günlerde Hizkiya ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı. Amots oğlu peygamber Yeşaya yanına geldi ve ona şöyle dedi: "RAB şöyle diyor: Evini düzene koy; çünkü öleceksin, artık yaşamayacaksın." Bunun üzerine Hizkiya yüzünü duvara döndü ve RAB'be şöyle dua etti: "Ey RAB, yalvarırım, şimdi anımsa; önünde doğrulukla ve bütün yürekle yürüdüğümü, gözünde iyi olanı yaptığımı." Ve Hizkiya hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Yeşaya daha orta avluya çıkmadan RAB'bin sözü ona geldi: "Geri dön ve halkımın önderi Hizkiya'ya de ki: 'Baban Davut'un Tanrısı RAB şöyle diyor: Duanı işittim, gözyaşlarını gördüm. İşte, seni iyileştireceğim; üçüncü gün RAB'bin Tapınağı'na çıkacaksın. Ömrüne on beş yıl katacağım; seni ve bu kenti Asur kralının elinden kurtaracağım; bu kenti kendi adım uğruna ve kulum Davut'un hatırı için savunacağım.'" Yeşaya, "Bir incir lapası alın" dedi. Onlar da aldılar ve çıbanın üzerine koydular; Hizkiya iyileşti. Hizkiya Yeşaya'ya, "RAB'bin beni iyileştireceğine ve üçüncü gün RAB'bin Tapınağı'na çıkacağıma ilişkin belirti ne olacak?" dedi. Yeşaya, "RAB'den, RAB'bin söylediğini yapacağını gösteren şu belirtiyi alacaksın: Gölge on derece ileri mi gitsin,

yoksa on derece geri mi dönsün?” dedi. Hizkiya, “Gölgenin on derece ileri gitmesi kolaydır; hayır, gölge on derece geri dönsün” diye yanıt verdi. Peygamber Yeşaya RAB’be yakardı; RAB de Ahaz’ın güneş saatinde inmiş olan gölgeyi on derece geri çevirdi. O günlerde Babil Kralı Baladan’ın oğlu Berodak-Baladan, Hizkiya’nın hastalandığını duyduğundan ona mektuplar ve bir armağan gönderdi. Hizkiya onları dinledi ve onlara değerli eşyalarının bulunduğu bütün evi, gümüşünü, altınını, baharatlarını, değerli merhemini, silah deposunun tümünü ve hazinelerinde bulunan her şeyi gösterdi; Hizkiya’nın evinde de egemenliği altındaki her yerde de onlara göstermediği hiçbir şey kalmadı. Bunun üzerine peygamber Yeşaya Kral Hizkiya’nın yanına geldi ve ona, “Bu adamlar ne dediler? Sana nereden geldiler?” diye sordu. Hizkiya, “Uzak bir ülkeden, Babil’den geldiler” dedi. Yeşaya, “Evinde ne gördüler?” diye sordu. Hizkiya, “Evinde ne varsa hepsini gördüler; hazinelerim arasında onlara göstermediğim hiçbir şey yok” diye cevap verdi. Yeşaya Hizkiya’ya, “RAB’bin sözünü dinle” dedi. “İşte, günler geliyor; evinde ne varsa ve bugüne dek atalarının biriktirdiği ne varsa hepsi Babil’e götürülecek; hiçbir şey kalmayacak, diyor RAB. Senden doğacak oğullarından bazılarını da alıp götürecekler; onlar Babil kralının sarayında hadım olacaklar.” Hizkiya Yeşaya’ya, “Söylediğin RAB’bin sözü iyidir” dedi. Sonra, “Benim günlerimde esenlik ve doğruluk olacaksa, bu iyi değil mi?” dedi. Hizkiya’nın öteki işleri, bütün gücü ve nasıl bir havuz ve su yolu yapıp kente su getirdiği, Yahuda krallarının tarih kitabında yazılı değil mi? Hizkiya atalarına kavuştu; yerine oğlu Manaşşe kral oldu. 2. Krallar 20:1-21.

Bir sonraki ayet şöyle der:

Manaşşe kral olmaya başladığında on iki yaşındaydı ve Yeruslaim'de elli beş yıl krallık yaptı. Annesinin adı Heftsiba'ydı. 2 Krallar 21:1.

Kral Hizkiya Rab’bin isteğini kabul etmiş ve sadece evini düzene koyup ölmüş olsaydı sonuç ne olurdu? Ona fazladan on beş yıl verildi ve üç yıl sonra kötü Manaşşe doğdu. 1856’da, Adventizm Filadelfya’dan Laodikya’ya geçişi kabul etmiş, evini düzene koymuş ve William Miller’ın temel hakikatlerini olduğu gibi bırakmış olsaydı ne olurdu? Sanırım bu sorunun cevabını asla bilemeyeceğiz; ancak bildiğimiz şu ki: “Daniel, kralın yiyeceğinin payıyla da içtiği şarapla da kendini kirletmemeye yüreğinde karar verdi.”

Daniel Kitabı’nın birinci bölümüne bir sonraki yazıda devam edeceğiz.